

genom sådana stadganden trädas för när. Aldraminst torde mitt förslag böra ogillas i en tid, då man på allt sätt bör söka och söker inskränka den så kallade konsumtionskrediten.

I enlighet med det anförda och med föranledande af så väl 2:dra § 5 kapitlet Utsöknings-balken samt 30 § gällande konkurslag, vågar jag alltså vördsamt föreslå,

*det måtte förstnämnda lagrum erhålla följande förändrade lydelse:
"Från utmätning skall undantagas de gång- och sängkläder,
gäldenär för sig, hustru och oförsörjda barn behöfver, äfvensom
hvad han oundgängligast för drifvande af sin näring tarfvar".*

Om remiss till höglofl. Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Pehr Staaff.

N:o 39.

*Af Herr Per Nilsson från Malmöhus län: Om ändring i 52 kap. 2 §
Missgernings-balken.*

52 kap. 2 § Missgernings-balken lyder: "Nu hafver man vån å, eller någon kunskap, hvart tjuv, eller tjufnad är kommen; begäre då lof af häradsfogde eller länsman å landet" o. s. v. Men nu händer det ofta, att häradsfogde eller länsman är så aflägsset boende, att innan intyg från någon af dem kan anskaffas, har tjufven eller gömmaren tillfälle att få det stulna undangömdt, så att det icke är möjligt uppspåra detsamma. Då ordförande i kommunalnämnden har bestyr med ordningens vidmagthållande inom socknen, synes han vara en lämplig person att utfärda dylika tillståndsbevis. Jag vill derföre att ofvannämnda lagparagraf måtte erhålla följande lydelse:

Nu hafver man vån å, eller någon kunskap, hvart tjuf eller tjufnad är kommen; begäre då lof af häradsfogde, länsman eller ordförande i kommunalnämnd å landet o. s. v.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm i Januari 1868.

Per Nilsson,
i Espö.

N:o 40.

Af Herr A. Lundström: Om anslag för aflönande af ytterligare tvänne lektorer vid Luleå högre elementarläroverk.

Vid 1856—1858 årens riksdag inrättades åtskilliga läroverk, fullständiga endast på reallinien. Att efter 10 års förlopp endast återstå tvänne af dessa tyckes bevisa, att de ingalunda motsvarat de med dem åsyftade ändamål. Utom de i Westervik och Luleå kvarvarande hafva öfriga blifvit förvandlade till fullständiga äfven på den s. k. klassiska linien. Att det i Luleå förlagda, i det skick det nu befinnes, ingalunda är till den nytta för orten, som det borde vara, torde ej vara svårt visa. Sedan nemligen de lärjungar, som tillhöra den klassiska linien, genomgått fem de lägre klasserna, måste de lemna läroverket och begifva sig till andra, långt aflägsna, eller ock upphöra med sina studier. Norrbottens län är glest befolkadt, på en vidsträckt areal och ifrån de mer aflägsna delarne inom detsamma är afståndet till Luleå 30 à 40 mil; huru svårt och kostsamt skall det då ej blifva, när den 15-årige ynglingen skall sändas ännu ytterligare minst 30, ja 60 mil, för att komma till ett på begge linierna fullständigt läroverk? Skulle förhållandet vara, att den studerande ungdomen öfvervägande lutade åt den reala linien, vore